

MTNE 23. fórum: Nagy Elő-Ernő, a marosvásárhelyi George Emil Palade Orvosi, Gyógyszerészeti, Tudomány- és Technológiai Egyetem rektorhelyettesének köszöntő beszéde

Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Elnök Urak! Tisztelt intézményvezetők! Tisztelt akademikusok!
Kedves ünneplő közönség!

Amikor a Kemény grófok 1852-ben feladták könyvtárukat és ásványi gyűjteményüket egy leendő, új nemzeti múzeum számára, valószínűleg számítottak ellenállásra a bécsi politikai körök részéről, de lehet, hogy nem tudták: több mint másfél évtized kell majd ahhoz, hogy megalakulhasson az Erdélyi Múzeum-Egyesület.

Ha az erdélyi magyar orvos- és gyógyszerészképzés idővonalát nézzük, akkor azt biztatónak és sikeresnek tekinthetjük, mindazonáltal számos akadályt is látunk benne. 1872-től beszélhetünk intézményes keretek között történő orvoscépzésről; a kezdeteket sikeres 50 év követte, amikor is a kolozsvári orvoscépzés európai rangot, nemzetközi hírnevet szerzett. Aztán következett olyan 20 év, szinte 20 év, amikor az egyetemnek, az oktatóknak Szegedre kellett költözni, csak ott élhették túl a két világháború közötti periódust. Majd a második világháború végétől, a Bolyai Egyetem Orvosi kara Marosvásárhelyre kényszerült költözni, ott folytatta tevékenységét. Következett ismét egy 40-50 évnél sikeres periódus, ennek a végén a hatalom, a szocialista Románia elnyomó rendszere a magyar nyelvű orvosi, gyógyszerészeti képzést szinte teljesen elfojtotta.

Azóta lábra álltunk, föltámadtunk, és hozzátehetném: a nehézségek ellenére még mindig létezőnk. Nem szeretném részleteiben elemezni az elmúlt periódust, de ha egy picit viccesre fordítom a szót, akkor azt mondhatom, hogy a tapasztalatok alapján lehet, hogy van még 8-10 év kemény küzdelmünk, és következik 50 év fellendülés.

Ha az újabb időszakot tekintjük, akkor az Erdélyi Múzeum-Egyesület 1990-es újraindulása szervesen fejlődést eredményezett a mindennapi életünkben, és nemcsak azért fontos, mert évente egy-egy nagy létszámú és pezsgő orvos-, gyógyszerészkonferenciát rendezünk, amelynek fontos szociális vetülete is van, hiszen egész Erdélyt érinti, ugyanakkor a határon túlról nézve fontos szakmai találkozó az ott előadóknak, megjelenőknek, hallgatóknak. Az Erdélyi Múzeum-

Egyesület gyakorlatilag a mindennapi életünkbe is bevonult, védőernyőt jelent, egy szféra körülöttünk, amely biztosítja azt, hogy hűek maradunk a hagyományokhoz, hogy eredményesen és sikeresen tudjuk ápolni azt, amit az elődeink számunkra átadtak.

Én azt gondolom, hogy erőforrásaink bőségesek, és a sok-sok baj, nehézségek ellenére mégis óvatos bizakodással tekinthetünk a jövőre. Éljen az erdélyi magyar nyelvű tudományosság, éljen a 165 éves Erdélyi Múzeum-Egyesület! Köszönöm!